steld volgens specifieke maatstaven, die met die ter vaststelling van de geldelijke last op soortgelijke nationale produkten niet kunnen worden vergeleken.

Lecourt Pescatore Monaco

Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op veertien december negentienhonderdtweeënzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 21 NOVEMBER 1972 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De naamloze vennootschap Marimex, gevestigd te Milaan, heeft via de Brennerpas op 26 juli 1971 gekoeld rundvlees en op 17 september 1971 levende runderen uit de Bondsrepubliek Duitsland in Italië ingevoerd. Aan de grens zijn de produkten door een keuringsarts onderzocht, waarvoor de importerende firma bij de douane een sanitaire belasting had de betalen als bedoeld in artikel 32 van de Testo Unico van de gezondheidswetten van 27 juli 1934 (zoals aangevuld bij de wet van 30 december 1970). Deze belasting bedroeg in het eerste geval 10 lire per kg en in het tweede geval 1 000 lire per geïmporteerd dier.
Deze belasting acht de firma Marimex evenwel ongeoorloofd. Haars inziens gaat het hier om heffingen van gelijke werking als douanerechten, die ingevolge artikel 9 van het Verdrag en — voor zover de intracommunautaire handel in runderen en rundvlees betreffende — ingevolge artikel 22 van 's Raads verordening nr. 805/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector rundvlees (PB nr. L 148, blz. 24) zijn verboden. Omdat de firma Marimex bovendien van mening is dat genoemde bepalingen rechtstreeks bindende voorschriften zijn die voor particulieren subjectieve rechten doen ontstaan, verzocht zij de president van de rechtbank te Trento om uitvaardiging van een dwangbevel tegen de Italiaanse minister van Financiën, ten einde aldus terugbetaling van de haar opgelegde heffingen te verkrijgen.
De ten processe gerezen gemeenschaps-

1 — Vertaald uit het Duits.

rechtelijke problemen gaven de president van de rechtbank te Trento aanleiding het geding bij beschikking van 17 mei 1972 te schorsen en overeenkomstig artikel 177 van het EEG-Verdrag om een prejudiciële beslissing te verzoeken inzake de vraag „of een door de Italiaanse staat bij overschrijding van de grens toegepaste heffing wegens keuring van levende runderen en rundvlees als een heffing van gelijke werking als douanerechten in de zin van artikel 22, lid 1, van verordening nr. 805/68/EEG is te beschouwen, ook wanneer deze waren, indien binnen de Italiaanse staat voortgebracht, worden onderworpen aan een heffing die a) niet van staatswege wordt toegepast en b) wordt berekend volgens andere criteria dan die voor de berekening van de heffing op levende runderen en rundvlees in geval van invoer".

Na inmiddels kennisgenomen te hebben van de deels controversiële standpunten van verzoekster in het hoofdgeding, de Italiaanse Regering, de Nederlandse Regering en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wil ik thans trachten inzake deze vraag mijn standpunt te bepalen.

1. Allereerst een opmerking over de formulering van de vraag.
Blijkens de redactie wenst men kennelijk de voor de Italiaanse rechter omstreden sanitarie belasting te zien gekwalificeerd. Zo ver kan het Hof van Justitie in het kader van een procedure volgens artikel 177 natuurlijk niet gaan, immers kwalificatie is subsumptie en dus rechtstoepassing, terwijl bovendien, naar nog zal blijken, alle factoren waaromtrent voor een desbetreffend oordeel zekerheid moet worden verkregen, niet genoegzaam vaststaan. Het Hof van Justitie kan in dit geding alleen een abstracte interpretatie geven van de term „heffingen van gelijke werking als douanerechten", zij het dat in het belang van een zo beperkt mogelijke en voor het hoofdgeding nuttige uitlegging ook de aldaar gerezen bijzondere problematiek in aanmerking moet worden genomen. Aan de hand van de zo ontwikkelde criteria moet de nationale rechter vervolgens de gestelde kwalificatievraag tot oplossing brengen. In verband met de eigenwettelijkheid van een procedure ex artikel 177 moet de gestelde vraag dus worden geduid, bij voorbeeld in voege als door de Commissie in overweging werd gegeven, dat wil zeggen in die zin dat het er om gaat of een belasting die een Lid-Staat wegens keuring van waren in de zin van verordening nr. 805 bij overschrijding van de grens toepast, als een heffing van gelijke werking als douanerechten is te beschouwen, ook wanneer binnenlandse produkten eveneens aan heffingen worden onderworpen, doch door andere gezagsorganen en volgens andere criteria dan voor de berekening der belasting bij invoer. — Wordt de vraag in die zin verstaan, dan kan tegen haar behandeling stellig geen bezwaar worden gemaakt.

2. Voorts zij vooropgesteld, dat het voor de uitlegging geen verschil maakt of men zich houdt aan de terminologie van artikel 9 van het Verdrag (met zijn sinds 1 januari 1970 rechtstreeks geldend verbod) dan wel van het analoge artikel 22 van verordening nr. 805, die eveneens — en wel per 29 juli 1968 — douanerechten of heffingen van gelijke werking in de intracommunautaire handel in runderen en rundvlees verbiedt. In de jurisprudentie is immers reeds uitgemaakt dat de term heffing van gelijke werking uit het Verdrag zonder meer in de desbetreffende landbouwverordeningen werd overgenomen en daarom in dezelfde zin moet worden verstaan als in het Verdrag zelf. Ik moge verwijzen naar 's Hofs arresten in de zaak 24-68 (Jurisprudentie, Deel XV, blz. 193), waarop andere uitspraken in dezelfde zin zijn gevolgd.

3. Thans overgaande tot bespreking van de vraag zelf, zou ik naar aanleiding van hetgeen ten processe werde betoogd allereerst willen wijzen op artikel 36 van het Verdrag, volgens hetwelk „die bepalingen van de artikelen 30 tot en met 34 . . . geen beletsel [vormen] voor verboden of beperkingen van invoer, uitvoer of doorvoer, welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de bescherming van

de openbare zedelijkheid, de openbare orde, de openbare veiligheid, de gezondheid en het leven van personen, dieren of planten, het nationaal artistiek, historisch en archeologisch bezit of uit hoofde van bescherming van industriële en commerciële eigendom".

Het mag er voor worden gehouden dat ingevolge deze bepalingen keuringen aan de grenzen binnen de Gemeenschap geoorloofd blijven zolang het niet tot volledige harmonisatie van de desbetreffende nationale regelingen is gekomen. Dit schijnt niet in de laatste plaats te volgen uit een richtlijn van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinairrechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens en uit een richtlijn van de Raad van dezelfde datum inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees. Ik moge verwijzen naar artikel 6 van eerstgenoemde en artikel 5 van laatstgenoemde richtlijn.

Reeds thans zou ik evenwel willen opmerken dat hiermede de vraag naar de toelaatbaarheid van de hierbedoelde Italiaanse sanitaire *belasting* niet dichter bij een oplossing wordt gebracht.

Met name acht ik het onjuist om — met de Nederlandse Regering — op grond van artikel 189 van het Verdrag dat bij richtlijnen aan de nationale instanties de bevoegdheid laat „vorm en middelen te kiezen", te betogen dat de Lid-Staten ook vrijelijk de wijze van financiering van keuringen mogen bepalen; de Nederlandse Regering schijnt hier te doelen op beide voormelde richtlijnen, doch daarin worden geen in het land van invoer te verrichten keuringen *voorgeschreven;* er wordt aan de Lid-Staten, wat deze keuringen betreft, geen verplichting opgelegd; hoogstens worden bedoelde keuringen *getolereerd.* Over de toelaatbaarheid der litigieuze sanitaire belastingen zeggen beide richtlijnen dus niets.

Bovendien zij erop gewezen dat het Hof van Justitie ter bepaling van het toepassingsgebied van artikel 36 van het Verdrag kennelijk reeds strenge interpretatieregels heeft opgesteld. Zo ontlenen wij aan het arrest in de zaak 7-68 (Jurisprudentie, Deel XIV, blz. 589) dat artikel 36, dat deel uitmaakt van het hoofdstuk betreffende de afschaffing van de kwantitatieve beperkingen, uitsluitend betrekking heeft op maatregelen die een invoer-, uitvoer- of doorvoerverbod inhouden; deze verboden verschillen volgens het Hof van Justitie naar hun aard duidelijk van douanerechten en heffingen van gelijke werking, terwijl bovendien uitzonderingen op het grondbeginsel van de opheffing van alle beperkingen in het vrije verkeer van goederen tussen de Lid-Staten *eng* moeten worden uitgelegd. Er kunnen dus geen maatregelen onder worden gebracht die niet behoren tot de verboden, genoemd in het hoofdstuk betreffende de opheffing van de kwantitatieve beperkingen. Uitdrukkelijk wordt overwogen dat artikel 36 niet ook op douanerechten en heffingen van gelijke werking betrekking heeft. Daarmee staat mijns inziens vast, dat wanneer artikel 36 keuringen aan de binnengrenzen van de Gemeenschap niet uitsluit, zulks niet impliceert dat ter zake van deze keuringen ook *belasting* mag worden geheven.

En ten slotte: de Commissie heeft aangetoond dat al evenmin kan worden gezegd dat de sanitaire belastingen als een wezenlijk bestanddeel van de regeling betreffende de keuringen zijn te beschouwen, zodat er een zelfde rechtskarakter aan zou moeten worden toegekend. Ofschoon zij ter financiering van de keuringen dienen, kan men zich geenszins op het standpunt stellen dat die keuringen zonder belastingheffing niet mogelijk zijn.

Ter rechtvaardiging van de litigieuze belasting kan men zich dus zeker niet op artikel 36 beroepen; met andere woorden, wanneer zij een zelfde werking hebben als douanerechten, kan aan het verbod van artikel 9 van het Verdrag en aan het analoge verbod van verordening nr. 805 niet met een beroep op artikel 36 worden ontkomen.

4. Voor een verdere bespreking van de vraag hoe de term heffingen van gelijke

werking als douanerechten met het oog op de casuspositie in het hoofdgeding moet worden opgevat, dient met name te worden uitgegaan van de jurisprudentie, waardoor men zich in de praktijk meer en meer laat leiden.
Volgens de rechtspraak dient men bij de omschrijving van dit begrip uit te gaan van de fundamentele behoefte aan een vrij verkeer van goederen die aan het beleid der Gemeenschap ten grondslag ligt. Met het oog op de betekenis van het verbod van douanerechten en heffingen van gelijke werking in het intracommunautair verkeer — welk verbod moet „sluiten" moet de hierbedoelde term derhalve in ruime zin worden opgevat. Van heffingen van gelijke werking als douanerechten is dus sprake wanneer importgoederen bij grensoverschrijding door Lid-Staten eenzijdig worden belast, onafhankelijk van het doel dier belastingen en de bestemming van hun opbrengst. Ook de kwalificatie en de aard van de heffing werd irrelevant genoemd, terwijl evenmin ter zake bleek te doen of ze ten gunste van de staat worden geheven en tot discriminatie of protectie leiden. Dit volgt met name uit de arresten 24-68 (Jurisprudentie, Deel XV, blz. 193) en 2 en 3-69 (Jurisprudentie, Deel XV, blz. 211). Het gaat er maar om dat een belasting wegens grensoverschrijding wordt toegepast, zodat deze grensoverschrijding als de eigenlijke causa is te beschouwen.

a) Nu betoogt de Italiaanse Regering dat zulk bij de heffing van sanitaire belastingen nu juist niet het geval zou zijn. Zulk een belasting zou als een *tegenprestatie* voor een door de administratie verrichte dienst moeten worden beschouwd en derhalve niet tot de heffingen van gelijke werking als douanerechten mogen worden gerekend.
Ook hiermee wordt gezinspeeld op de jurisprudentie, waarin reeds meermalen werd overwogen dat er bij de omschrijving van het begrip heffingen van gelijke werking als douanerechten zulk een restrictie zou moeten in acht genomen, zodat van zulke heffingen geen sprake zou zijn wanneer voor werkelijk door de overheid verleende diensten een passende tegenprestatie wordt verlangd. Ik kan hier bij voorbeeld wijzen op de arresten in de zaak 24-68 in de gevoegde zaken 2 en 3-69.
Laat ons dit nader nagaan en zien tot welke conclusies de uitkomsten van ons onderzoek leiden voor de problematiek van het hoofdgeding. — Met name blijkt dan dat het Hof — anders dan ik in de zaken 52 en 55-65 (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 309) had bepleit — aan de term tegenprestatie voor verleende administratieve diensten bijzonder *strenge* eisen heeft gesteld, uitgaande van het beginsel dat iedere uitzondering op het verbod van douanerechten en heffingen van gelijke werking eng moet worden uitgelegd. Zo werd een relevante administratieve dienst onaannemelijk geacht wanneer die aan het economische leven in zijn geheel ten goede komt. Veeleer moet volgens het Hof blijken dat de geïmporteerde produkten zelf op de markt in een voordeliger positie komen te verkeren, terwijl de van de geadministreerden verlangde tegenprestatie aan dit voordeel geëvenredigd moet zijn, doch niet mag worden gesteld op het bedrag der door de administratie gemaakte kosten. Niet in de laatste plaats werd overwogen dat met de rechtsfiguur ener door de justitiabele te betalen tegenprestatie niet mag worden gewerkt wanneer het door hem genoten voordeel een algemeen karakter draagt en bezwaarlijk kan worden begroot.
Gaat men van deze stelregels uit, dan dient echter ernstig in twijfel te worden getrokken of de Italiaanse sanitaire belasting inderdaad als een tegenprestatie wegens verleende administratieve diensten moet worden aangemerkt en dus geen heffing van gelijke werking als douanerechten zou zijn. Stellig mag het ten deze niet als een voor de importeur relevant voordeel worden aangemerkt dat hij na de keuringen en betaling der daarvoor verschuldigde belasting de waren in het vrije verkeer kan brengen. Dit volgt reeds uit het arrest in de zaken 52 en 55-65 (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 309). De mogelijkheid geïmporteerde

goederen vrij te verhandelen nadat eenmaal is vastgesteld dat zij aan de wettelijke vereisten voldoen, is een vanelfsprekendheid, een uit het Verdrag volgend *recht*. Bovendien kunnen wij zeggen dat de overheid bij het tot stand komen van een vrij ruilverkeer normaliter belang heeft.

Zijn er ook algemene belangen in het geding (zoals, naar door de Italiaanse Regering zelf wordt toegegeven, bij keuringen aan de grens ongetwijfeld het geval is), dan dient men zich met name af te vragen of dit openbaar belang in feite niet overweegt en of, daarmede vergeleken, speciale voordelen voor de importeurs niet van ondergeschikte betekenis, dat wil zeggen irrelevant zijn te achten. Dit lijkt mij in casu het geval te zijn. Het lijdt geen twijfel dat de importeurs bij keuringen en kwaliteitsbeoordelingen juist bij grensovergang, en dus soms op geruime afstand van de plaats van bestemming der waren, nauwelijks een particulier belang hebben. Voorts is het uiterst dubieus of van een concreet, meetbaar voordeel mag worden gesproken — de Italiaanse Regering acht het daarin gelegen, dat na de keuringen een verklaring wordt opgemaakt dat de waren niet ziek en van goede kwaliteit zijn —. Het is in ieder geval van doorslaggevend belang dat reeds op grond van voormelde richtlijnen de exportstaat erop heeft toe te zien dat de voor de communautaire handel bestemde produkten aan bepaalde voorwaarden voldoen en dat een na veterinair onderzoek opgemaakt attest tot aan de plaats van bestemming bij de waren blijft. Maar dan kan er aan de grens slechts sprake zijn van summiere controles, niet om procédés die tot een kwantitatief vaststelbare verhoging van de waarde der goederen en betere verhandelbaarheid leiden. En ten slotte schijnt het ook niet zo te zijn dat de controles aan de grens verdere controles in het binnenland, zoals die normaliter voor zulke produkten gelden, overbodig maken (hetgeen een materieel voordeel zou kunnen opleveren). Zie ik het goed (doch dit zal door de nationale rechter nog nauwkeurig moeten worden onderzocht), dan worden de voorgeschreven nationale controles (bij voorbeeld voor en na het slachten en in andere gevallen) zonder onderscheid, ongeacht de herkomst, toegepast op alle waren in de desbetreffende regelingen bedoeld.

Aan de hand van de criteria die ten deze volgens de jurisprudentie gelden, kan derhalve bezwaarlijk worden onderschreven dat hier van een tegenprestatie van een verrichte administratieve dienst moet worden uitgegaan en dat om die reden de Italiaanse sanitaire belastingen niet als heffingen van gelijke werking als douanerechten mogen worden aangemerkt.

b) Aan de mogelijkheid dat van een heffing van gelijke werking als douanerechten sprake zou zijn, kan echter ook worden voorbijgegaan bij een belasting die valt onder *artikel 95* van het Verdrag, volgens hetwelk „de Lid-Staten op produkten van de overige Lid-Staten, al dan niet rechtstreeks, geen hogere binnenlandse belastingen van welke aard ook heffen dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale produkten worden geheven". Ook dit is namelijk door de jurisprudentie uitgemaakt; met name in de arresten 24-68 en 2 en 3-69 werd overwogen dat van heffingen van gelijke werking als douanerechten geen sprake is wanneer bepaalde belastingen binnen de staat op dezelfde wijze worden geheven op gelijksoortige nationale produkten dan wel in het kader van een algemene belasting vallen of ten doel hebben zulke binnenlandse belastingen te compenseren. Dit geeft ons aanleiding de vraag nader te bezien voor zover daarin wordt gezegd dat op gelijksoortige nationale produkten ook een belasting werd toegepast, zij het dat die belasting anders dan door de overheid werd geheven en volgens andere criteria dan voor de heffing op ingevoerde levende runderen en op ingevoerd rundvlees gelden. — Uit hetgeen ten processe werd betoogd is wel gebleken dat wij ons hier bij ons onderzoek voor de moeilijkste problemen gesteld zien.

Twee dingen zijn echter zonder meer duidelijk. — Het doet stellig niet ter zake

of de vergelijkbare heffingen aan meer dan één begunstigde (enerzijds de staat, anderzijds de gemeenten) ten goede komen en op meer dan één regeling berusten. Zulke details zijn voor artikel 95 irrelevant; bij de toepassing van dit artikel staat het belastingeffect op de voorgrond, terwijl aan de wijze van heffing geen principiële betekenis toekomt. — En anders dan verzoekster in het hoofdgeding meent, heeft dit artikel niet alleen betrekking op zuiver *fiscale* voorschriften, op regelingen welke de overheid aan middelen voor de algemene financiering van de overheidstaak moeten helpen en waarbij van bevoordeling der contribuabelen niet blijkt. Veeleer zullen wij met de Commissie moeten aannemen dat artikel 95, zoals reeds uit de woorden „binnenlandse belastingen *van welke aard ook*" blijkt, van algemene betekenis is en dan ook — op gevaar af dat het verdragstelsel lacunes zou blijven vertonen — niet restrictief mag worden uitgelegd. De kwalificatie der heffing (zoals in casu de door verzoekster aangevoerde omstandigheid dat zij in de begroting „parafiscaal" wordt genoemd) doet dan ook niet ter zake; en zo gezien is het geenszins ondenkbaar dat ook de Italiaanse sanitaire belastingen onder artikel 95 vallen.

Dit resultaat wordt — naar wij weten — door de Italiaanse Regering met overtuiging bepleit. Zij wijst daartoe op de talrijke vergelijkbare keuringen die in Italië door gemeentelijke dierenartsen — eveneens tegen betaling van een retributie — worden verricht. Ook al maakt de complexe aard der regeling vergelijking moeilijk, er mag hier toch wel van een tegenhanger in de zin van artikel 95 worden gesproken. Zie ik het goed, dan is het voor artikel 95 voldoende wanneer een structurele congruentie, een zekere gelijkwaardigheid, een overeenkomst in hoofdzaken kan worden vastgesteld; het gaat er maar om dat de keuring aan de grens en de te dier zake geheven belasting een integrerend deel uitmaken van een alomvattend stelsel van sanitaire controle.

Het is dan alleen maar de vraag of dit een juist uitgangspunt is. Reeds thans wil ik opmerken dat het mij nauwelijks aannemelijk voorkomt. Ook hier kunnen tegen de opvatting van de Italiaanse Regering ernstige bedenkingen worden ingebracht.

Ik acht vooral van belang dat artikel 95 een *discriminerende behandeling* ten nadele van geïmporteerde waren verbiedt. Wil men met dit artikel kunnen werken, dan moeten de desbetreffende belastingen worden *vergeleken* en zich ook kennelijk voor vergelijking lenen. — In deze richting wijst ook de jurisprudentie, volgens welke in artikel 95 wordt verlangd dat binnenlandse produkten *gelijkelijk* worden getroffen, dan wel de heffingen aan de grens moeten dienen ter *compensatie* van binnenlandse belastingen (hetgeen natuurlijk nauwkeurig moet worden nagegaan). Bovendien werd in de rechtspraak reeds vroeger overwogen dat artikel 95 niet willekeurig op alle belastingen kan worden toegepast en dat belastingen op ingevoerde waren en andersoortige belastingen op gelijke nationale produkten niet zonder meer voor vergelijking in aanmerking komen (zaken 2 en 3-62 (Jurisprudentie, Deel VIII, blz. 895). De Commissie stelt zich dan ook terecht — met verzoekster in het hoofdgeding — op het standpunt dat een algemene structurele samenhang der vergeleken heffingen onvoldoende is; zij moeten in concreto met elkander overeenkomen, de doelstelling moet dezelfde zijn en de criteria met behulp waarvan het belastingniveau wordt vastgesteld, moeten zich voor vergelijking lenen. Alleen zo kan worden voorkomen dat via heffingen als bedoeld in artikel 95, zonder voldoende gemeenschapsrechtelijke controlemogelijkheden, afbreuk wordt gedaan aan het voor het Verdrag wezenlijke beginsel van het vrije verkeer van goederen.

Wanneer echter aan artikel 95 zulke strenge eisen mogen worden gesteld, dan wordt het hoogst twijfelachtig of de casuspositie van het hoofdgeding eronder valt. Voor zulke twijfel bestaat misschien in mindere mate aanleiding bij de keuring van vlees (dat zal de verwijzende

rechter hebben te onderzoeken). Hier zou namelijk van vergelijkbaarheid in voormelde zin kunnen worden gesproken ten aanzien van controles binnen de Italiaanse grenzen onderscheidenlijk ter plaatse van herkomst en ter plaatse van bestemming, voor zover men meent dat eerstbedoelde keuringen met die bij inklaring mogen worden gelijkgesteld. In dat geval zou waarschijnlijk slechts behoeven te worden onderzocht of ingevoerde goederen niet dubbel worden belast, dat wil zeggen of het discriminatieverbod van artikel 95 in acht is genomen.

Bij de keuring van *levende dieren* is het mijns inziens echter anders. Gezien hetgeen wij ten processe vernamen, kan moeilijk worden beweerd dat de algemene summiere controle aan de grens op de naleving van genoemde richtlijnen en de te dier zake voorgeschreven vaste belasting een afspiegeling vinden in controles binnen de Italiaanse grenzen en de daarmede samenhangende heffingen. Misschien dienen wij er niet slechts van uit te gaan dat geïmporteerd vee — onder de daarvoor geldende voorwaarden — *bovendien* in Italië zelf aan controles onderworpen wordt, zodat van dubbele belasting zou moeten worden gesproken. Bovendien schijnt vast te staan dat doelstelling en opzet van de keuringen aan de grens niet met die der verschillende controles in het land zelf kunnen worden vergeleken (men denke bij voorbeeld aan controles voor en na het slachten, aan de sporadische controles die de ondernemingen als zodanig betreffen — verkoopkantoren, slachthuizen, vervoermiddelen —, aan controles om bijzondere redenen, bij voorbeeld bij het vervoer van vee of naar gebieden die door bepaalde ziekten zijn getroffen of aan incidentele keuringen van melkvee en fokvee). Voorts schijnt ook wat de heffing dezer rechten betreft vergelijking niet mogelijk te zijn, omdat tegenover de vaste belasting bij de grenscontrole in het land zelf geheven rechten staan die volgens andere criteria worden berekend en van plaats tot plaats verschillen. Ik moge hier verwijzen naar artikel 61 van de Testo Unico van de gezondheidswetten en naar het grondig en zakelijk betoog van partijen in het geding, waarmede de verwijzende rechter uiteindelijk te rade zal hebben te gaan.

Dit schijnt tot de conclusie te leiden dat de Italiaanse sanitaire belastingen — althans grotendeels — bij gebreke van de voor toepassing van artikel 95 nodige vergelijkbaarheid der cirteria niet onder dit artikel kunnen worden gebracht; voor zover dit artikel niet van toepassing is, moeten zij dan ook als heffingen van gelijke werking als douanerechten worden aangemerkt.

5. Mij houdend aan de beperkte uitkomsten waartoe een uitleggingsprocedure ex artikel 177 kan leiden, stel ik dus voor de vraag als volgt te beantwoorden:

Wanneer een Lid-Staat wegens aan de grens verrichte keuringen van waren in de zin van verordening nr. 805 een bepaalde belasting heft, dan is deze niet als tegenprestatie wegens door de administratie verrichte diensten te beschouwen wanneer de keuringen overwegend in het openbaar belang plaatsvinden en voor de ingevoerde waren niet leiden tot een kwantitatief bepaalbaar marktvoordeel, overeenkomend met de hoogte der geheven rechten. Zij zijn als heffingen van gelijke werking in de zin van artikel 9 van het EEG-Verdrag en artikel 22 van verordening nr. 805 te beschouwen, wanneer niet ook op gelijksoortige binnenlandse produkten zulks volgens vergelijkbare maatstaven vastgestelde belastingen wegens in het land zelf verrichte keuringen

worden geheven, die qua doelstelling aan de keuring aan de grens beantwoorden en uitsluitend de nationale produkten betreffen. Wanneer laatstgenoemde voorwaarden zijn vervuld, moet artikel 95 van het EEG-Verdrag worden toegepast, dat wil zeggen dat men dient na te gaan of van een discriminerende behandeling sprake is, ongeacht of de belasting op ingevoerde waren door andere instanties wordt geheven dan de rechten die bij binnenlands verrichte keuringen verschuldigd zijn.